

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

ΝΗΣΙΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Μιὰν ἱστορία νησιώτικη ἄκουσε,
πὺν εἶναι γιὰ γέλιο καὶ γιὰ κλάμα,
κι' ὅπως κανεῖς τὴν πάρη φαίνεται
σὰν κωμωδία—ἢ καὶ σὰ δράμα:

Πέντε ἀδερφές, ὅλες ἀνύπαντρες,
κι' ἡ μάννα καπετάνιου χήρα.
Δουλεῦτρες ἀξίες εἶναι οἱ τέσσερις,
τῆς πιὸ μικρῆς ἀλλάζει ἡ μοῖρα.

Δουλειά της μόνη ἔχει τὴν προῖκα της·
ὅλη λινὸ κι' ὅλη μετάξι,
ραμμένη, κεντητὴ τὴ φύλαξε
μέσ' στὴν κασέλλα της μὲ τάξη.

Καὶ κλειδωμένη καὶ σκοινόδετη
καρτερεῖ ἡ προῖκα της τὴν ὥρα,
πὺν μὲ τὴ νύφη τὴν καλότυχη
θὰ φύγη γι' ἄλλη, ξένη χώρα.

Ὅνειρο τὸ εἶδε ἢ τῆς τὸ διάβασε
 Τσιγγάνα χαραχτὸ στὸ χέρι,
 πὼς ἀπὸ κάπου θὰ ρθῆ κάποτε
 κάποιος, πὸν θὰ τὴν πάρῃ ταίρι;

Τὸ πίστεψε καὶ τὸν φαντάστηκε
 πανώριο, πλούσιο παλικάρι,
 φτασμένο μὲ καράβι ἢ μὲ ἄλογο,
 караβοκύρη ἢ καβαλάρη.

Δυὸ τοῦ σπιτιοῦ της τὰ παράθυρα
 κ' ἐκείνη στὸ ἕνα στυλωμένα,
 πότε ἀπ' τὰ στεριανὰ τὰ τρίστρατα,
 πότε ἀπ' τὸ πέλαο τὸν προσμένει.

Νύχτα, ἂν ἀκούσῃ ἀλόγου πέταλα
 τὸ ἄραγμα βάρκας στὸ ἀκρογιάλι,
 μὲ βιὰ πετιέται ἀπ' τὸ κρεβάτι της,
 μὴ δὲν τὴ δῆ καὶ φύγῃ πάλι.

Βδομάδες, μῆνες, χρόνια πέρασαν,
 τὰ ρόδα μάδησαν τῆς νιότης,
 μὰ μένει ἡ πίστις της ἀσάλευτη
 στὸν ἄγνωστο ἀγαπητικό της.

Καὶ τώρα ἀκόμα θὰ τὴ βρῖσκαμε
 σ' ἕνα παράθυρο στημένη,
 πρὸς τὸ ἀκρογιάλι ἢ πρὸς τὰ τρίστρατα
 κυττάζοντας νὰ τὸν προσμένῃ.

.

Τὴν ἱστορία μου σοῦ τὴν τέλειωσα,
 πὺν εἶναι γιὰ γέλιο καὶ γιὰ κλάμα.
 Σὰν κωμωδία ἂν τὴν πῆρες γέλασε —
 κλάψε, ἂν σοῦ φάνηκε σὰ δροῦμα.

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΘΕΩΝ

Τῆ νύχτα, τὰ μεσάνυχτα,
 κι' ὅταν κοιμοῦνται οἱ ἄλλοι,
 πῆγαινε στὸ ἀκρογιάλι
 κρυφά, νὰ μὴ φανῆς,
 κι' ἂν εἶσαι ἐλαφροήσκιωτη
 κ' ἔχῃς ἀγνή τὴ νιότη,
 θὰ ἰδῆς, θ' ἀκούσης ὅ,τι
 δὲν ξέρει ἄλλος κανεῖς.

Τὴν ὥρα ἐκείνη κάποτε
 φανιάσματα γυρίζουν
 κι' ἀπ' τὸ βυθὸ ξαφρίζουν
 οἱ ἀπόδιωχτοι θεοί,
 καὶ στὸ Αἰγαῖο τὸ ἀστροσπαρτο,
 πὺν ἀγέρας δὲ σαλεύει,
 ξυπνᾷ καὶ βασιλεύει
 μιὰ ἀπόκρυφη ζωή.

Ἄκου κοχύλας βόγγημα!
 Δὲν εἶναι ἀπὸ λιμάνι,
 πὺν κάποια βάρκα φτάνει
 μὲ πρίμο τὸν καιρό.

φρυσσομανοῦν οἱ Τρίτωνες
καὶ τὶς σπηλιῆς τρανιάζουν
καὶ τὶς Νεραΐδες κραῖζουν
νὰ στήσουν τὸ χορό.

Καὶ νά τες, νά τες — μέτρα τες!
πενῆντα νεροκόρες,
ξανθῆς καὶ πεπλοφόρες
χορεύουν στὰ νερά,
κ' ἦ Λευκοθέα τὸ πέπλο της
ἀφρόχυτο ἔχει ὑπλώσει,
τὸ πέπλο, ποὺ εἶχε δώσει
στὸν Ὀδυσσεά φτερά.

Μὰ ξάφνω γιατί σιάθησαν
βουβῆς, μαρμαρωμένες
σὰν ἀποτρομαγμένες; —
Πῶς; δὲν ἀκοῦς κ' ἔσθ'
τὸ θρηῆνο, ποὺ ὁ ἀντίλαλος
σπαραχτικὸ τὸν παίρνει
κ' ἐδῶ ἀπ' τῆς Νάξου φέρνει
τὸ ἀντικρινὸ νησί;

Γιὰ πάντα ἀπαρηγόρητη
μιὰ ἀγάπη προδομένη,
τῆς Ἀριάδνης, μένει
κι' ὄλονυχτὶς θρηνεῖ,

κ' ἔφτασε ἓνα παράπονο
καρδιᾶς, πού χει ἀγαπήσει,
νὰ σβύση, νὰ σκορπίση
κάθε χαρᾶς φωνή.

ΕΝΑΣ ΛΥΧΑΙΟΣ ΜΥΘΟΣ

Ἐναν ἀρχαῖο μῦθο θυμήθηκα
κι' ἂν θέλῃς μάθε τον κ' ἔσύ:

Ὁ Φάων ἐξοῦσε ἀπὸ τῆ βάρκα του
στῆς Μυτιλήνης τὸ νησί.

Γέρος φτωχός, ἀλλὰ πονόψυχος,
ἀπὸ φτωχὸ δὲν εἶχε πάρει
ναῦλο ποτέ, κι' ὅλοι τὸν γνώριζαν
τὸ Φάωνα, τὸν καλὸ βαρκάρη.

Κ' ἡ Ἀφροδίτη ἦρθε στὴ βάρκα του
παραλλαγμένη, γριὰ σκυφτή,
κι' ὁ Φάων συμπόνεσε τὴ φτώχεια της:
ναῦλο δὲν πῆρε κι' ἀπ' αὐτή.

Καὶ ρώτησε ἡ θεὰ τὸ Φάωνα
μὴν τύχη κ' ἔχη καμμιὰ λύπη
νὰ τοῦ γιατρέψῃ, ἢ νὰ τοῦ χάριζε
κάτι, πὸν θέλει καὶ τοῦ λείπει.

Κ' ἐκεῖνος στή θεά ἀποκρίθηκε:
 — Γιά ἓνα μονάχα ἔγὼ πονῶ,
 θὰ ἤθελα πάλι νὰ ξανάνιωνα
 καὶ εἴκοσι χρόνων νὰ γενῶ.

Κι' ἄξαφνα ἡ βάρκα ἔτριξε, στάθηκε
 κι' ἀπ' τὰ ξερὰ τῆς βάρκας ξύλα,
 σὰν ἀπὸ νιόφυτον ἀνθόκηπο,
 ρόδα ἀνθῆσαν καὶ βγῆκαν φύλλα.

Κι' ἀπὸ νυφοῦλες κ' ἐρωτόπουλα
 ψαλμένη καὶ τρίγυριστή
 δείχτηκε ἡ Ἀφροδίτη ὑπέρκαλη
 σὲ θρόνο ρόδων καθιστή.

Στὸ Φάωνα χάρισε ὅ,τι πόθησε
 κ' ἔκανε τὸ γεροβαρκάρη
 μὲ τὰ θαματοουργὰ τὰ χέρια της
 εἴκοσι χρόνων παλικάρι.

.

Πῶς τὸν ἀρχαῖο μῦθο θυμήθηκα
 τὶς ὄρες τῆς ζωῆς μου αὐτές,
 πὺν φεύγουν ὑστερνὲς καὶ γλήγορες
 Μὴ μὲ ρωτᾶς — ἐσὺ τὸ φταῖς.

Γιατὶ ἀπὸ τότε, πὺν σὲ γνώρισεν,
 ἔχει ἡ καρδιά μου ἓναν καὺμό της
 στὰ εἴκοσι χρόνια της νὰ γύριζε,
 στὰ χρόνια τῆς δικῆς σου νιότης.

Κ Α Λ Ο Τ Υ Χ Η Ι

Καλότυχη, πού λούζεσαι
 σὲ μιὰ πηγὴ τοῦ Ὠραίου,
 στὰ κύματα τοῦ Αἰγαίου,
 πού βρέχουν τὸ νησί.
 Μέσ' στὰ νερά, πού γέννησαν
 τὴν Ἀφρογεννημένη,
 τὸ Ὠραῖο γιὰ πάντα μένει
 καὶ θὰ τὸ βρῆς κ' ἐσύ.

Κι' ἂν ἡ στεριά σὲ μόλυνε
 μὲ τὸν ἀνασασμὸ της,
 κι' ἂν μάρανε τῆς νιότης
 τὴν ἄδολη χαρά,
 σὰν τὴν Κυματογέννητη,
 μιὰ ἐσὺ κι' ἀπ' ὄλες χώρια,
 πάναγνη καὶ πανώρια,
 θὰ βγῆς ἀπ' τὰ νερά.

Καλότυχη, πού χαίρεσαι
 τοῦ ἥλιου τὸ φῶς περίσσιο,
 καθάριο, πελαγίσιο,
 χρυσάφι ἀναλυτό,
 χυμένο ἀπ' τὸν Ἀπόλλωνα
 τότε, πού τὸν ἐγέννα
 κρυφὰ ἀπ' τὴν Ἥρα σ' ἓνα
 τοῦ Αἰγαίου νησὶ ἢ Λητώ.

Κι' ἂν κορνιαχτὸς σοῦ θόλωσε
τὰ μάτια, κι' ἂν στήν ἄκρη
σ' ἀνέβασε ἓνα δάκρυ
κάποιος καὶ μὸς κρυφός,
θὰ λάμπουν, ἀντιφέγγοντας
μὲ τῆς αὐγῆς τὶς ὥρες
στὶς τρισβαθῆς τοὺς κόρες
τὸ Ἄπολλώνειο φῶς.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

